

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/11/2020
Identifikačné číslo spisu:	6716211537
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:6716211537.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloletého W. S., narodeného XX.XX.XXXX, zvereneho do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen, pracovisko Detva, dieťa rodičov: matky O.. G. Š., narodenej XX.XX.XXXX, bývajúcej v Z., B. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Martinom Landlom, advokátom so sídlom v Lučenci, Rázusova 47/4825 a otca W. S., narodeného XX.XX.XXXX, bývajúceho v Z. XXXX, zastúpeného JUDr. Adriánou Kmecovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Moldavská cesta 6, o návrhu matky na úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu a o návrhu otca na zvýšenie vyživovacej povinnosti, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 6P/21/2016, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. júna 2019 sp. zn. 13CoP/45/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 16. apríla 2018, č. k. 6P/21/2016-296 prvým výrokom zamietol návrh otca na zvýšenie výživného na maloletého W. S., druhým výrokom rozhodol, že neurčuje výživné na čas striedavej osobnej starostlivosti o maloletého a tretím výrokom žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v období od 29.01.2015 do 19.10.2017 bol maloletý striedavo jeden týždeň u matky a jeden týždeň u otca. V čase, keď bol u otca, mu tento zakúpil potrebné veci a v čase, keď bol u matky, mu táto zakupovala potrebné veci. V predmetnom období matka vynaložila podstatne vyššie náklady spojené so starostlivosťou o maloletého ako jeho otec, aj keď takáto povinnosť jej rozhodnutím uložená nebola. Pokiaľ by súd aj napriek uvedenému zvýšil matke vyživovaciu povinnosť zo sumy 33,19 eur na požadovaných 66 eur, bolo by to vo vzťahu k matke nespravodlivé. Druhý výrok rozhodnutia súd prvej inštancie odôvodnil tým, že otec dieťaťa, napriek tomu, že je zdravý a bez akýchkoľvek zdravotných, či fyzických obmedzení, si nebol schopný nájsť v regióne trvalého pobytu pracovnú aktivitu, ktorou by si zlepšil ekonomickú a finančnú situáciu; ako aj

tým, že matka dieťaťa sa dlhodobo v nepomerne vyššej miere podieľa finančne na úhrade nákladov spojených so starostlivosťou a výživou maloletého. Pokiaľ otec navrhoval vykonať dôkaz výsluchom osoby, ktorá sa mala vyjadriť k príjmom matky z nájmu bytu, ktorý sa nachádza v Z., súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné tento dôkaz vykonať vzhľadom k tomu, že v prípade, ak by aj navrhovaný svedok potvrdil, že matka maloletého mala nejaký príjem z predmetného nájmu, toto by nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Matka však uviedla, že keď býval v tomto byte nejaký nájomca, nájomné neplatil, uhrádzal si len náklady spojené s preddavkami energií, prípadne vyúčtovania nedoplatku.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 7. júna 2019 sp. zn. 13CoP/45/2018 rozsudok prvoinstančného súdu ako vecne správny potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Vysporiadal sa s odvolacími námietkami otca týkajúcimi sa nedostatočne zisteného skutkového stavu vo vzťahu k zárobkovým a majetkovým pomerom rodičov maloletého pred 29.01.2015, ovplyvňovania maloletého matkou pred jeho výpoveďou, ako aj spochybňovania záveru súdu prvej inštancie, ktorý výživné na čas striedavej osobnej starostlivosti neurčil. Uviedol, že podľa ustanovenia § 77 ods. 1, tretia veta zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“), výživné na maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa. V danom prípade súd prvej inštancie dospel k záveru, že vzhľadom na čas podania návrhu na spätné priznanie zvýšeného výživného otcom na pojednávaní konanom dňa 29.01.2018 môže priznať zvýšené výživné od 29.01.2015. Zákon o rodine takýto postup umožňuje iba v prípade, ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa. V danom prípade zo spisu nevyplyva, že by otec maloletého preukázal existenciu takých okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré by mu znemožnili podať návrh na zvýšenie výživného včas; preto ak by súd prvej inštancie bez ohľadu na tento fakt o spätnom zvýšení výživného rozhodol, dopustil by sa neprípustnej revízie a reparácie predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom bez toho, aby na takýto postup existovali zákonné dôvody. Ďalej odvolací súd uviedol, že vypočutie maloletého bez prítomnosti rodičov je plne v súlade s ustanoveniami § 43 ods. 1 Zákona o rodine, § 38 ods. 1 a 2 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „C. m. p.“) a s článkom 12 Dohovoru o právach dieťaťa. Podstatnou pre správnosť záveru o neurčení výživného na čas striedavej osobnej starostlivosti je skutočnosť, že otec dieťaťa (ktorý v odvolaní namietal, že zistený príjem matky dieťaťa je vyšší ako jeho príjem, a preto by jej mala byť aj napriek striedavej osobnej starostlivosti o maloletého určená vyživovacia povinnosť) sa sám dobrovoľne voči spoločnosti ProLift s.r.o. Bratislava vzdal príjmu, ktorý by za vykonanú prácu mohol dosiahnuť, čím vlastne uprednostnil záujmy tejto spoločnosti pred záujmami svojho dieťaťa, čo je skutočnosť, ktorú je v zmysle ustanovenia § 75 Zákona o rodine pri rozhodovaní o výživnom potrebné zohľadniť. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) z 20. februára 2019 sp. zn. 3 Cdo 236/2018, kde najvyšší súd prijal záver práve vo vzťahu k potencialite príjmov povinného rodiča v tom zmysle, že pre určenie výšky výživného alebo pre určenie výživného ako takého, nie je podstatné len to, aké príjmy povinný rodič reálne dosahuje, ale aj to, aké príjmy by mohol dosahovať. V tomto prípade sám otec maloletého uviedol, že si neuplatnil nárok na odmenu za vykonanú prácu u svojho zamestnávateľa, pretože jeho štatutárny zástupca je jeho blízky príbuzný a od neho vie, že táto spoločnosť má finančné problémy. Z uvedeného je zrejmé, že otec nezohľadnil finančné problémy spoločnosti, pre ktorú vykonal prácu, avšak na druhej strane požaduje, aby súd túto skutočnosť vykompenzoval určením výživného matke dieťaťa, ktorá má vyšší príjem.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie otec maloletého (ďalej len „dovolaateľ“), ktoré odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“). Uviedol, že na pojednávaní dňa 23.01.2017 pred súdom prvej inštancie žiadal vypočuť svedkov, ktorí si prenajímali byt matky dieťaťa za účelom preukázania skutočnosti, že matka má príjmy z nájmu, ktoré ovplyvnia výšku vyživovacej povinnosti matky voči maloletému. Súd prvej inštancie tomuto návrhu nevyhovel a uspokojil sa s ich čestným vyhlásením. Nevykonaním tohto dôkazu malo dôjsť k porušeniu práva dovolaateľa na spravodlivý proces. Priznanie zvýšeného výživného za tri roky spätne považoval dovolaateľ za odôvodnené vzhľadom na skutočnosť, že naposledy bolo určené výživné ešte v roku 2006, odvtedy prešlo 13 rokov a došlo nepochybne k zmene pomerov na strane maloletého

vzhľadom na podstatne vyššie potreby dospelávajúceho syna, ale i pomerov na strane matky, ktoré sa podstatne zvýšili. Napadnuté rozhodnutie považoval dovolateľ za nedostatočne odôvodnené a nepredvídateľné. Poukázal na porušenie zásady rovnosti účastníkov konania a princípu rovnosti zbraní, a to aj vo vzťahu k návrhu matky na výsluch maloletého v konaní. Informáciu o podanom návrhu na výsluch maloletého dostal otec maloletého až priamo pred pojednávaním dňa 13. apríla 2018, a tento návrh mal byť podaný na súd zo strany právneho zástupcu matky maloletého dňa 11. apríla 2018. Dovolateľ mal byť informovaný o výsluchu v dostatočnom predstihu, mal mať právo sa k nemu vyjadriť a požiadať súd, aby v jeho mene kládol maloletému otázky. Maloletý bol podľa názoru dovolateľa ovplyvnený matkou tak, aby vypovedal jej v prospech. Zvukový záznam z 13. apríla 2018 potvrdzuje, že súd neumožnil dovolateľovi vyjadriť sa k návrhu, sudca opakovane prerušoval prednes dovolateľa a znemožňoval mu vyjadrovať sa k podstatným skutočnostiam, kým právny zástupca matky mal možnosť do diktafónu uviesť súvislý neprerušovaný prednes. Súd opomenuli predložené dôkazy zo strany otca o vkladoch na účet maloletého, ktoré maloletý počas svojho výsluchu nepotvrdil, keď uviedol, že dostáva od otca 20 eur mesačne. Otec vkladá na účet maloletého sumy od 20 do 90 eur mesačne, čo preukázal výpismi z účtu. Súd sa s týmito argumentmi nevysporiadali, čím malo tiež dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ namietal aj nedostatočné uplatnenie vyšetrovacieho princípu zo strany konajúcich súdov a účelové rozhodnutie v prospech matky. Neurčenie výživného matke počas striedavej osobnej starostlivosti označil za nesprávne právne posúdenie veci. Bolo by tak možné rozhodnúť iba v prípade, že majetkové pomery rodičov sú približne rovnaké, čo sa nepreukázalo. Dovolateľ mal záujem zlepšiť si svoje zárobkové pomery tým, že zmenil zamestnávateľa na spoločnosť ProLift s.r.o. Bratislava. Táto spoločnosť mu vyplatila mzdu len za dva mesiace po tisíc eur. Za niekoľko ďalších mesiacov mu mzdu nevyplatila, ale nie preto, že by ju odmietol prevziať, ale z dôvodu, že nemala peniaze na výplatu miezd. Dovolateľ nemal peniaze, aby sa v konaní nechal zastupovať advokátom a nespĺňal podmienky na určenie advokáta Centrom právnej pomoci, preto si nevedel peniaze vymôcť súdnou cestou. Dovolateľ navrhol najvyššiemu súdu rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu otca maloletého sa vyjadrila matka maloletého prostredníctvom právneho zástupcu. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za správne a zákonné a najvyššiemu súdu navrhla dovolanie zamietnuť, resp. odmietnuť. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nepovažuje za potrebné vykonať dôkaz výsluchom svedkov k tomu, že matka mala príjem z prenájmu nehnuteľnosti v Z., pretože táto skutočnosť by nemala zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci. Argument otca, že k nesprávnemu procesnému postupu došlo tým, že súd prvej inštancie nevykonával dôkazy, ktoré navrhoval, resp. ich nevykonával spôsobom, akým navrhoval, nemožno považovať za vadu konania. Zdôraznila, že súd v odôvodnení rozhodnutia nemusí odpovedať na všetky argumenty strany sporu, ale len na tie, ktoré sú relevantné a majú podstatný význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Z práva na spravodlivý proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nie je ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne hodnotenie niektorého dôkazu. Odvolací súd dal v napadnutom rozhodnutí odpovede na všetky podstatné otázky a argumenty strán sporu, a preto nedošlo k porušeniu práva otca na spravodlivý proces.

5. Na konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa vzťahuje C. m. p. V zmysle § 2 ods. 1 C. m. p. sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže C. m. p. neustanovuje inak, dovolací súd ďalej skúmal možnosť aplikácie ustanovení C. s. p. pre konanie o dovolaní matky maloletého dieťaťa.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), po zistení, že dovolanie bolo podané včas a na to oprávnenou osobou, pristúpil k skúmaniu splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania a predpokladov prípustnosti dovolania.

7. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým možno napadnúť právoplatné

rozhodnutie odvolacieho súdu, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Jeho účelom je náprava najzávažnejších procesných pochybení (zmätočných rozhodnutí) a riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Je prípustné proti dvom skupinám rozhodnutí odvolacieho súdu, a to proti rozhodnutiam postihnutým tzv. zmätočnosťnou vadou (§ 420 C. s. p.) a proti rozhodnutiam zásadnej právnej významnosti (§ 421 C. s. p.). Tým sú zároveň určené dva prípustné dovolacie dôvody, a to dovolací dôvod spočívajúci vo vadách uvedených v § 420 C. s. p. a dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci za splnenia predpokladov uvedených v § 421 C. s. p.

8. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

10. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) C. s. p., sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

14. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

15. V súvislosti s nedôvodnou námietkou dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacími argumentmi dôležitými pre rozhodné posúdenie veci, dovolací súd uvádza, že súčasťou obsahu

základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* a *Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

16. Možno konštatovať, že súdy nižšieho stupňa sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadali so všetkými dovolacími námietkami. S námietkou týkajúcou sa nevyhoveniu návrhu dovolateľa na výsluch svedkov, ktorí si prenajímali byt matky dieťaťa, sa súd prvej inštancie vysporiadal v bode 24. svojho rozhodnutia (keď uviedol, že ani v prípade potvrdenia, že matka maloletého mala nejaký príjem z nájmu, nemalo by to zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej) a odvolací súd v bode 16. svojho rozhodnutia (keď uviedol, že pre určenie výživného musí súd zohľadniť aj to, aký príjem by otec maloletého mohol pri vynaložení požadovaného úsilia dosahovať, a nie len aký reálne dosahuje - na tejto skutočnosti nič nemení ani to, či matka dieťaťa má príjem aj z prenájmu bytu alebo nie, pretože nie matka, ktorej príjem je vyšší bez ohľadu na príjem z nájomného, požaduje, aby súd určil otcovi vyživovaciu povinnosť k maloletému, ale naopak, je to otec dieťaťa, ktorý sa možného príjmu za vykonanú prácu vzdal). K námietke ohľadom neobjektívneho výsluchu maloletého sa odvolací súd vyjadril v bodoch 12 až 15 napadnutého rozhodnutia, keď uviedol, že vypočutie maloletého bez prítomnosti rodičov spôsobom, akým bol vykonaný, je plne v súlade s ustanoveniami § 43 ods. 1 Zákona o rodine, § 38 ods. 1 a 2 C. m. p. a s článkom 12 Dohovoru o právach dieťaťa.

17. Za zmatečnosťnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. dovolateľ označil okrem iného nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu konanie pred odvolacím súdom takouto vadou postihnuté nebolo. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

18. Pokiaľ dovolateľ považoval za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nesprávny právny záver súdov nižších inštancií o neurčení výživného matke počas striedavej osobnej starostlivosti, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď

R 54/2012 a tiež sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá žalobcom tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (por. sp. zn. 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

19. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukazom na konštatovanie Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

20. Podľa § 447 písm. c) C. s. p. dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. V prejednávanej veci dovolateľ nepreukázal opodstatnenosť dovolania a porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., preto najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

22. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 C. s. p. v nadväznosti na ustanovenie § 52 C. m. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

23. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.